

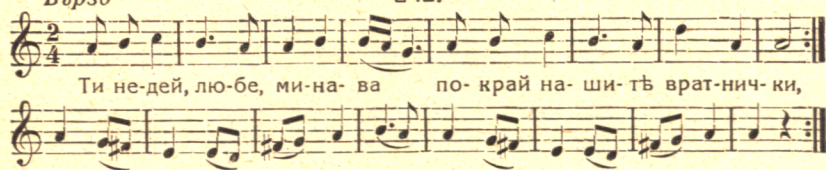
Донка се отъ сънъ събуди,
 Стоянъ го нѣма при нея
 И тя се викомъ провикна :
 Горо ле, я се наведи,
 Стояне, я се обади!
 Гората се е повела
 А ази не се обадихъ.
 Донка ме люто проклела :
 Да даде Господъ, Стояне,
 Деветъ години да лежишъ,
 При мене лѣкъ да намѣришъ!
 Донка си гора молѣше :
 Сведи си, горо, клонетъ
 Та да те дарба подаря
 На всѣко клонче и кърпа.
 Всичка се гора наведе,
 Салъ една бука остана.
 Донка се по ней покачи
 И се отгоре изхвърли.
 Дето е Донка паднала,
 Лѣковитъ стана манастиръ.“

Мене ме мама не дава.

(Пѣе се на хоро).

Бързо

242.

Трън-ка, слив-ка, гло-гин-ка, бюл-бюль бѣ-ла ка-лин-ка

Ти недей, любе, минава
 Покрай нашитѣ вратнички.
 Трънка, сливка, глогинка,
 Бюлбюль бѣла калинка.
 Ти недей язди туй конче,
 Ти недей криви тозъ калпакъ.
 Мене ме мама не дава
 Като на тебе бекрия.*)

*) бекрия = пияница.